

[Per Stig Møller]

hvor meget kan det stole på det PLO, som til stadighed skifter adfærd? Vil det eller vil det ikke afstå fra terrorisme? Vil det eller vil det ikke anerkende Israel? Selv Fez-erklæringen er der jo forskellige arabiske fortolkninger af, især hvis man sammenlægger den med palæstinenernes National Charter.

Der er på den ene side kommet udtalelser fra Arafat, hvori han afstår fra terrorisme og anerkender FN-resolutionerne 242 og 338, som fastslår Israels eksistens, og Hana Siniora har ligeledes erklæret, at PLO er villig til at acceptere en demilitariseret palæstinensisk stat i føderation med Jordan ved siden af Israel. Men desværre er der på den anden side sket det, at PLO har genoptaget sine terrorhandlinger, og gennem de flyveblade, som i de sidste måneder er blevet distribueret på Vestbredden, og som dirigerer urolighederne, har man undsagt FN-resolutionen 242 og Hana Siniora, som har inviteret Folketinget ned til samtaler.

I de samme flyveblade fordømmer PLO Egypten, Jordan og »den nazistiske amerikanske regering«. Desuden opfordrer skrifterne til at eskalere urolighederne med stenkast og molotovcocktails, som skal smides i hovederne på »de feje bosættere«, mod hvem de skal erklære »en udryddelseskrig«. I disse flyveblade genfindes tonen fra det palæstinensiske National Charter, som afviser enhver fred, førend Israel er udslettet og alle jøder, der ikke boede i området i 1948, er sendt ud af landet.

En sådan konfrontation og en sådan politik giver ikke fred; derfor synes jeg, at hr. Anker Jørgensen ikke alene skulle have skrevet til sin gamle ven Peres, men også til den Arafat, som vi netop har hørt han holdt møde med i Stockholm sammen med andre socialdemokratiske ledere for et par år siden, for det er svært at forestille sig, endsige forlange, at Israel skal have tillid til en fredsaftale, som indgås med parter, der ikke lægger skjul på, at endemålet er Israels udslettelse, og at freden, hvis man får den, kun er et skridt på vejen.

Fortsætter kampene, vil uforsonligheden imidlertid vokse, og de kræfter, som ønsker Israels udslettelse, vil tage til i styrke akkurat ligesom de israelske kræfter, der ikke ønsker at opgive noget bibelsk område. En del tyder på, at de unge palæstinensere, der ikke har oplevet andet end besættelse, vil blive mere ekstreme med tiden og måske endda fundamentalistiske,

hvilket vil gøre det endnu vanskeligere for Israel at opnå en fredsaftale.

Allerede nu spiller den syrisk stiftede palæstinensiske sender til Vestbredden, Voice of Jerusalem, en betydelig rolle, og den afviser enhver tale om den internationale konference, som Arafat går ind for. Jo længere besættelsen varer, jo mindre vil moderationen blive. Skønt lande, der nu forlanger, at Israel opgiver territorier, det har vundet i krig, selv sidder på områder, de fik i kraft af krigsafslutningen i 1945, så har vi danskere, som jo aldrig erobrer noget, forståelse for, at palæstinenserne ønsker selvbestemmelse. Fordi vi kan se begge sider af sagen og respektere begge parter, opfordrer vi begge til at vise mådehold og tilbageholdenhed, så freden kan få en chance. Denne indstilling deles heldigvis endnu af brede kredse blandt jøderne og palæstinenserne. Blandt jøderne har den tidligere udenrigsminister Abba Eban den 7. februar 1988 skrevet en artikel i The Observer, hvori han udtrykte fuld forståelse for befolkningen i Gaza og mindede om, at Golda Meïr i sine sidste ord til sin nation fandt det vanvittigt at forestille sig, at Israel til stadighed vil kunne beherske de besatte områder, og blandt palæstinenserne har ud over den førnævnte Siniora professor Nuseibeh appelleret til tolerance og opfordret til en fredelig løsning af konflikten med Israel, men desværre med det resultat, at unge palæstinensere gennembanke ham bagefter.

Denne handling og de hadske flyveblade, men også disse udtalelser viser, at mulighederne er til stede, men at tiden faktisk er ved at løbe ud, at freden, om den skal have en chance, må skabes nu. Her drejer det sig ikke om at fælde domme over den ene eller den anden part, men om at vise forståelse for og indseende i denne yderst komplekse konflikt, som vi ønsker løst gennem en konference, der bygger på FN's resolutioner 242 og 338, og som skal have i øjdrag at skabe en retfærdig og varig løsning på konflikten og sikre det palæstinensiske folk ret til den selvbestemmelse, som bør være lige så selvfølgelig for dem som for alle andre folk.

Med sin udtalelse skal Folketinget i dag ikke legitimere gadens parlament, der med fanatisme og selvtaget i de sidste dage har gjort pro-palæstinisme til anti-israelisme. Folketinget skal nøgternt manifestere, at man godt kan støtte og forstå den palæstinensiske sag uden at